

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 74/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Miroslava Duriša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **KERAMON Mobile, s. r. o.**, Konventná 7, Bratislava, IČO 48 283 916, zastúpeného Advokátskou kanceláriou MCL, s. r. o., Mostová 2, Bratislava, IČO 50 074 369, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ing. Matej Firický, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Up 520/2021 a jeho výzve z 24. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Up 520/2021 (ďalej len „napadnuté konanie“), a to neodmietnutím odporu z 31. mája 2021, prihliadnutím na podanie zo 14. septembra 2021 a výzvou okresného súdu z 24. septembra 2021.

2. Sťažovateľ zároveň namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nerozhodnutím o sťažnosti sťažovateľa proti výzve okresného súdu z 24. septembra 2021.

3. Sťažovateľ navrhuje zrušiť zásah do jeho v bode 1 uvedených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní spočívajúci v neodmietnutí odporu z 31. mája 2021 a prihliadnutí na podanie zo 14. septembra 2021 a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ žiada zrušiť výzvu okresného súdu z 24. septembra 2021 a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ sa tiež domáha, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov o sťažnosti sťažovateľa proti výzve okresného súdu z 24. septembra 2021. Zároveň sťažovateľ žiada o priznanie náhrady trov konania v konaní pred ústavným súdom v sume 460,90 eur.

4. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 30. apríla 2021 sťažovateľ podal návrh na vydanie platobného rozkazu na okresnom súde. Platobným rozkazom okresného súdu č. k. 24 Up 520/2021 zo 17. mája 2021 bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 870 780,29 eur s príslušenstvom alebo povinnosť, aby v tej istej lehote podal odpor.

5. Žalovaný podal odpor proti platobnému rozkazu elektronickými prostriedkami prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, ktorý bol autorizovaný podľa osobitného predpisu. Odpor podal právny zástupca žalovaného a jeho prílohu tvorilo aj plnomocenstvo z 20. januára 2020 udelené zamestnankyni žalovaného na jeho zastupovanie v súdnych a exekučných konaniach a tiež pred ďalšími orgánmi verejnej moci na obdobie jedného roka odo dňa jeho podpisu (teda do 20. januára 2021). Súčasťou plnomocenstva bolo aj oprávnenie udeliť v rozsahu tohto plnomocenstva plnú moc tretím osobám, a to najmä advokátom v súlade s príslušnými právnymi predpismi.

6. Dňa 14. septembra 2021 bolo okresnému súdu elektronickou formou doručené podanie, ktorým bolo doplnené ďalšie plnomocenstvo udelené žalovaným jeho zamestnankyni na zastupovanie, ktoré bolo podpísané žalovaným 15. decembra 2020 a jeho zamestnankyňou 18. januára 2021.

7. Podaním okresného súdu z 24. septembra 2021 bol sťažovateľ vyzvaný, aby sa vyjadril k odporu žalovaného a aby v určenej lehote navrhol pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). V podaní z 26. októbra 2021 sťažovateľ podal sťažnosť proti výzve okresného súdu z 24. septembra 2021 z dôvodov uvedených v bodoch 8 a 9, zároveň sa vyjadril k odporu a v prípade zamietnutia sťažnosti sťažovateľ navrhol pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa Civilného sporového poriadku. Podaním z 28. októbra 2021 okresný súd upovedomil strany sporu o postúpení veci Okresnému súdu Bratislava II, ktorý vec prejedná ako príslušný súd, keďže bol okresnému súdu doručený návrh na pokračovanie v konaní na príslušnom súde.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ uviedol, že plnomocenstvo udelené žalovaným pre právneho zástupcu na jeho zastupovanie v tejto veci bolo podpísané zamestnankyňou žalovaného 20. mája 2021, t. j. 4 mesiace po zániku jej oprávnenia konať za žalovaného na základe plnomocenstva z 20. januára 2020. Odpor žalovaného bol teda podaný neoprávnenou osobou, pretože nebolo preukázané oprávnenie právneho zástupcu konať v mene žalovaného. V zmysle § 12 ods. 1 písm. a) zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínanom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o upomínanom konaní“) okresný súd mal zamietnuť odpor žalovaného (v podaní zo 17. júna 2021 tieto skutočnosti sťažovateľ aj namietal). Podľa názoru sťažovateľa nesplnenie procesnej podmienky v dôsledku nepreukázania splnomocnenia právneho zástupcovi zastupovať v tejto veci žalovaného nemôže byť na úkor procesných práv sťažovateľa, nemôže mať za následok zrušenie

daného platobného rozkazu a spôsobiť zánik práv priznaných sťažovateľovi daným platobným rozkazom.

9. Sťažovateľ ďalej konštatoval, že „druhé“ plnomocenstvo (bod 6) bolo doručené okresnému súdu viac ako 3 mesiace po lehote na podanie odporu a nebolo urobené v zákonom vyžadovanej forme prostredníctvom na to určeného elektronického formulára. Podľa sťažovateľa nemohlo preto dôjsť k zhojeniu nedostatkov daného odporu, ktoré spočívajú v jeho podaní neoprávnenou osobou. Sťažovateľ nemal byť preto vyzvaný podľa § 14 ods. 1 zákona o upomínacom konaní, a teda nemalo dôjsť ani k postúpeniu veci Okresnému súdu Bratislava II.

10. Okresný súd prihliadol na doplnenie plnomocenstva a následne neodmietol odpor žalovaného, čo predstavuje nezákonný postup. Okresný súd nerešpektoval a porušil zákon o upomínacom konaní a z neho vyplývajúce normy procesnoprávnej úpravy aplikujúcej sa na upomínacie konanie. Predchádzajúca nezákonnosť postupu okresného súdu má za následok tiež nezákonnosť nadväzujúceho procesného úkonu okresného súdu, ktorým je jeho výzva z 24. septembra 2021.

11. Sťažovateľ sa tiež domnieva, že jeho sťažnosť proti výzve okresného súdu (vydanej vyšším súdnym úradníkom) z 24. septembra 2021 je dovoleným opravným prostriedkom podľa čl. 142 ods. 3 tretej vety ústavy v spojení s § 239 a nasl. CSP na účely preskúmania postupu vyššieho súdneho úradníka predchádzajúceho vydaniu výzvy podľa § 14 ods. 1 zákona o upomínacom konaní zo strany sudcu, t. j. aj vo vzťahu k posúdeniu zákonnosti vyhodnotenia prípustnosti odporu podaného žalovaným proti platobnému rozkazu vydanému v upomínacom konaní. V opačnom prípade by neexistoval dohľad sudcu nad správnosťou a zákonnosťou postupu vyššieho súdneho úradníka v upomínacom konaní. Výzva podľa § 14 ods. 1 zákona o upomínacom konaní je preto procesným rozhodnutím vyšších súdnych úradníkov, ktoré priamo nadväzuje na ich vyhodnotenie odporu podľa § 15 ods. 1 zákona o upomínacom konaní v spojení s čl. 15 ods. 1 CSP. Žalobca sa dozvie o „zastavení“ upomínacieho konania z dôvodu vyhodnotenia odporu žalovaného vyšším súdnym úradníkom ako kvalifikovaného podania až na základe doručenia výzvy žalobcovi podľa § 14 ods. 1 zákona o upomínacom konaní. Upomínacie konanie preto nemôže skončiť skôr, ako sudca rozhodne o sťažnosti žalobcu proti výzve podľa § 14 ods. 1 zákona o upomínacom konaní. Z týchto dôvodov o sťažnosti sťažovateľa proti výzve z 24. septembra 2021 malo byť rozhodnuté sudcom okresného súdu bez ohľadu na skutočnosť, že na základe nesprávneho a nezákonného postupu okresného súdu v danom upomínacom konaní vec už bola postúpená Okresnému súdu Bratislava II.

12. Sťažovateľ súhlasí s právnym názorom ústavného súdu vysloveným v uznesení č. k. IV. ÚS 23/2020 z 22. januára 2020, že vyšší súdni úradníci v ich výzvach podľa § 14 ods. 1 zákona o upomínacom konaní nerozhodujú o procesnom postavení žalobcov v upomínacích konaniach. Podľa názoru sťažovateľa dané výzvy majú charakter procesných uznesení, ktorými sa nielen upravuje vedenie konania, ale ktorými sa žalobcom ukladá procesná povinnosť vyjadriť sa k odporom žalovaných a procesná povinnosť podať návrh na pokračovanie v konaní. Bez uskutočnenia danej výzvy nebude môcť dôjsť k pokračovaniu konania na príslušnom súde (i), tieto povinnosti nevyplývajú žalobcom priamo z § 14 ods. 1 zákona o upomínacom konaní, inými slovami, dané ustanovenie tieto povinnosti žalobcom neukladá (ii), § 14 ods. 1 zákona o upomínacom konaní stanovuje náležitosti výzvy súdu po podaní odporu žalovaných, resp. povinnosť súdu obsiahnuť tieto náležitosti vo výzve adresovanej žalobcovi po podaní odporu žalovaného (iii). Sťažovateľ sa domnieva, že „*pokiaľ by na výzvu vyššieho súdneho úradníka podľa*

§ 14 ods. 1 ZoUK nemohlo byť s ohľadom na jej označenie nazierané ako na procesné uznesenie súdu ukladajúce žalobcom procesné povinnosti, táto výzva je iným rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka v upomínacom konaní (rovnako) ukladajúcim procesné povinnosti žalobcom. “. Ak by sa súd odmietol zaoberať sťažnosťou strany sporu smerujúcou proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka z dôvodu, že túto nie je možné podať proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, súd by konal v rozpore s čl. 142 ods. 3 treťou vetou ústavy. V konečnom dôsledku by to znamenalo, že § 239 a nasl. CSP sú v rozpore s čl. 142 ods. 3 treťou vetou ústavy, pretože neumožňujú strane sporu napadnúť rozhodnutie opravným prostriedkom vyššieho súdneho úradníka.

13. Sťažovateľ ďalej konštatoval, že vyšší súdny úradník spôsobil prietahy v konaní, keď v primeranej lehote nerozhodol o odmietnutí odporu žalovaného. Následkom jeho prietahov spôsobených dlhodobou nečinnosťou umožnil žalovanému vykonať (nezákonné) podanie, ktorým doplnil ďalšie plnomocenstvo. Vyšší súdny úradník vydal výzvu z 24. septembra 2021 až takmer 4 mesiace po doručení odporu. Vyšší súdny úradník vykonal tento úkon až po tom, ako sťažovateľ podal 21. septembra 2021 sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Oznámením č. k. Spr 3222/2021 z 11. októbra 2021 podpredseda okresného súdu túto sťažnosť vyhodnotil ako dôvodnú, pričom prietahy v napadnutom konaní boli medzitým odstránené vyhovením výzvy z 24. septembra 2021. Okresný súd nekoná o sťažnosti proti výzve vyššieho súdneho úradníka z 24. septembra 2021, hoci by sa ňou mal zaoberať, čo spôsobuje prietahy v napadnutom konaní. Zároveň je zrejmé, že okresný súd už nebude o nej konať, keďže napadnuté konanie považuje za skončené ešte pred rozhodnutím o danej sťažnosti sťažovateľa.

14. Sťažovateľ konštatoval, že je vhodné prerušiť konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II do času rozhodnutia ústavného súdu o tejto ústavnej sťažnosti, čím sa zabezpečí zachovanie hospodárnosti konania podľa čl. 17 CSP (i), nie je to v rozpore s verejným záujmom, pretože konanie sa týka výlučne nároku sťažovateľa (ii) a prerušenie nebude mať za následok spôsobenie akejkoľvek ujmy sťažovateľovi alebo žalovanému (iii). Podľa § 130 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení, t. j. o prerušení konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 22 Cb 184/2021 do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej. Ak by § 130 zákona o ústavnom súde nezakladal právomoc ústavného súdu priamo rozhodnúť o prerušení súdnych konaní vedených pred všeobecnými súdmi, sťažovateľ alternatívne navrhuje, aby ústavný súd dočasným opatrením uložil povinnosť Okresnému súde Bratislava II prerušiť konanie vedené pod sp. zn. 22 Cb 184/2021 do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.A. K namietanému porušeniu v bode 1 uvedených práv sťažovateľa postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho výzvou z 24. septembra 2021:

16. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy (... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd), ktorého zmyslom je, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a meritórne (vecne) sa zaoberať podanou sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

17. Zmysel a účel princípu subsidiarity vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj legislatívnej konštrukcie § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013), podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd.

18. Podľa právneho názoru ústavného súdu preto nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom v danej veci nahradzoval ústavný súd svojím vstupovaním a ingerenciou do tohto dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľov až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (IV. ÚS 322/09).

19. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ nesúhlasí s postupom okresného súdu, ktorý prostredníctvom vo veci konajúceho vyššieho súdneho úradníka neodmietol odpor podaný neoprávnenou osobou, prihliadol na doplnenie plnomocenstva a vydal výzvu z 24. septembra 2021, čím zasiahol do v bode 1 uvedených práv sťažovateľa.

20. Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že základné práva na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) „sú výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c/a Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne I. ÚS 79/2015).

21. Zo zákona o upomínacom konaní vyplýva, že upomínacie konanie je alternatívnym spôsobom riešenia sporov vzniknutých pri uplatňovaní peňažných nárokov, ktorého využitie však za ustanovených podmienok neznamená, že sťažovateľ nemá možnosť ďalším zákonom upraveným

spôsobom domáhať sa svojho práva pred všeobecnými súdmi. Naopak, z výzvy okresného súdu z 24. septembra 2021, ktorou okresný súd vyzval sťažovateľa na vyjadrenie sa k podanému odporu a podanie návrhu na pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa Civilného sporového poriadku, vyplýva, že konanie, v ktorom sa sťažovateľ domáha od žalovaného zaplata sumy 870 780,29 eur s príslušenstvom, bude pokračovať v konaní pred všeobecnými súdmi.

22. Námietky sťažovateľa vzťahujúce sa na neodmietnutie odporu podaného neoprávnenou osobou, prihliadnutie na doplnenie plnomocenstva a vydanie výzvy z 24. septembra 2021 by sa teda mohli stať predmetom meritórneho prieskumu ústavného súdu len v tom prípade, ak by vyvolávali u sťažovateľa konkrétne relevantné negatívne dôsledky vzťahujúce sa na výsledok súdneho konania, ktoré by už nebolo možné korigovať ďalším procesným postupom.

23. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ má na ochranu svojich práv k dispozícii účinné právne prostriedky, o ktorých sú oprávnené a povinné rozhodnúť všeobecné súdy. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní v tejto časti ústavnú sťažnosť uplatnením zásady *ratione temporis* odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

III.B. K namietanému porušeniu v bode 2 uvedených práv sťažovateľa postupom okresného súdu v napadnutom konaní:

24. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 76/03, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017). Samotným prerokovaním veci na všeobecnom súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

25. Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorej sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte mohlo trvať. Uvedený záver vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.

26. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že podaním z 28. októbra 2021 okresný súd upovedomil strany sporu o postúpení veci Okresnému súdu Bratislava II, ktorý vec prejedná ako príslušný súd, keďže bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľa na pokračovanie v konaní na príslušnom súde. Zároveň sťažovateľ konštatoval, že danú vec už prejednáva Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Cb 184/2021. Od postúpenia veci na ďalšie konanie Okresnému súdu Bratislava II okresný súd už logicky nemôže byť v tejto veci činný. Predmetná vec sa vo vzťahu k okresnému súdu teda skončila ešte pred podaním ústavnej sťažnosti a v čase podania ústavnej sťažnosti už v tejto veci okresný súd nemá právomoc konať a rozhodovať. Z tohto dôvodu preto okresný súd nemohol porušiť základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

27. V nadväznosti na sťažovateľom tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nerozhodnutím okresného súdu o sťažnosti sťažovateľa proti výzve okresného súdu z 24. septembra 2021 ústavný súd konštatuje, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť, plynulosť a efektívnosť konania (kam smeruje argumentácia sťažovateľa) obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v prípade práva na spravodlivé súdne konanie, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07). Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nie je možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti, a teda ani o vyslovení porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v prípade práva na spravodlivé súdne konanie, v dôsledku čoho je aj v tejto časti ústavná sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

28. Z už uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

29. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. februára 2022

Ladislav DUDITŠ
predseda senátu